

Ett sätt att minnas landskap

Nic Langendoen ställer ut på Konst & Kamera

Alltsedan galleristen Åke Hultman såg den retrospektiva utställningen över Nic Langendoen på Västerbottens museum för något år sedan har han velat bjuda in honom till sitt Konst & Kamera i Sidensjö och nu har det alltså blivit av.

Den enda skulpturen i utställningen är bara några decimeter hög och i brons. Den har titeln *Emergo* (spanska = jag kommer fram) och ser ut att föreställa en liten varelse med fladdrande vingar eller är det kanske en kappa slängd över axeln och ett målmedvetet ben på språng rakt fram.

I entrén, genast man kommer in i den ljusa, vitmålade utställningslokalen, möter den stora (130x150 cm) målningen *Utmarken*. Den är målad i blandteknik och har en höstlig färgskala med ett kornblått fält i mitten och ett ljusare turkost strax ovanför. I botten, svagt tecknat, anas konturerna av blad, träd och några hemliga tecken, inte klart urskiljbara. Ögat tar avstamp där, i den blå mittpunkten och letar sig sedan ut över de klara, tydliga färgfälten. Jag får lust att gräva runt med fingrarna i de fuktiga, lätt jordiga kulörerna och faktiskt tycker jag mig känna en svag doft av mull och ett stråk av frisk, lite syrlig höstluft. Ren inbillning förstås men taktilt och mycket sinnligt är det.

Lyfter jag blicken är det moln jag ser, både ute och inne. I utställningen är himlen dramatisk och har en högstämd andlighet över sig. Målningen heter *Vindens öga*, är långsmal (212x21,5 cm), och hänger som en ljusblå glipa över fönstret med utsikt över gröna betesmarker och fridfullt betande kor.

Färger är viktiga i Nic Langendoens konstnärskap, hur de påverkar och förhåller sig till varandra. Han jämför det med att resa. Vi ser landskapen flimra förbi och efteråt är det endast färgsjoken som har fastnat i minnet.

Kanske är det sitt nederländska barndomslandskap han försöker återge i målningarna? Titlarna *Utmarken* och *Myrtjärn* tyder förstås mer på resor i det sedan många år hemmalandskapet Västerbotten.

I emaljerna väljer Nic Langendoen några få, distinkta kulörer, i grafiken enbart svartvitt men i målningarna verkar han ha förmågan att kasta loss och ohämmat frossa i färg. Efter plötsliga förgiftningssymptom av alla starka lösningsmedel i de köpta oljefärgerna, som han tidigare använde, blandar han numera sina pastellkriter själv. Lim, krita, vatten och pigment rörs ihop till rätt konsistens och färgton, för att sedan med händerna strykas ut över duken, som han alltid låter ligga direkt på golvet. Det låter mycket lustfyllt och fantasieggande i Nic Langendoens tappning och man förstår att han är en konstnär som vill både roa och utmana, även sig själv. Han tycks gilla att hela tiden pröva nya tekniker. Som vernissagepublik blir man såklart inspirerad och känner sig alltmer i Nic Langendoens sällskap som en "Emergo" det vill säga den lilla bronsskulpturen i fönsternischen, ganska orädd och förhoppningsvis på väg framåt!

Text: Karin Lundqvist

Foto: Jonas Lundqvist

Volym 2019-08-22

VOLYM